

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku K. Z.

przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa [...]

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2010 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2010 r., Sąd Apelacyjny odrzucił, na podstawie art. 398² § 1 k.p.c., jako przedmiotowo niedopuszczalną, skargę kasacyjną wnioskodawcy K.Z. od wyroku tego Sądu z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Emerytalno – Rentowemu Ministerstwa [...] o wysokość emerytury policyjnej. Sąd uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna gdyż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o prawa majątkowe, dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uwarunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy wezwany do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia podał

kwotę 39.530,64 zł jako dwunastokrotność dochodzonego świadczenia miesięcznego wyliczonego na 3.294,22 zł. Takie określenie wartości przedmiotu zaskarżenia jako niezgodnie z art. 22 k.p.c. Sąd uznał za dowolne, wskazując, że przedmiotem rozpoznania jest ewentualna różnica w wysokości przyznanej i dochodzonej emerytury, oraz dokonał własnego wyliczenia, uznając że 60% podstawy wymiaru emerytury stanowi kwota 2.328,60 zł, a skoro wyliczona zaskarżoną decyzją emerytura wynosi 1.754,23 zł, tym samym różnica to kwota 574,37 zł. Wobec powyższego wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wyliczona zgodnie z art. 22 k.p.c. wynosi 574,37 zł x 12 czyli 6.892,44 zł, a więc skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego uchylenie, zarzucając że Sąd Apelacyjny wyliczył teoretyczną różnicę między świadczeniem otrzymywanym a dochodzonym, lecz wyliczenie to jest błędne, bo nie jest oparte na wartościach podanych przez stronę. Zaznaczył, że chociaż zgadza się z twierdzeniem Sądu, że spór dotyczy różnicy wysokości świadczeń, to uwzględniając z jednej strony wysokość świadczenia wyliczonego przez organ rentowy (1.754,23 zł miesięcznie), a z drugiej wysokość świadczenia dochodzonego w postępowaniu określona przez wnioskodawcę (3.294,22 zł miesięcznie), wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 18.479,88 zł, według wyliczenia $3294,22 \text{ zł} - 1.754,23 \text{ zł} \times 12 = 18.479,88 \text{ zł}$.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione, mimo że nie wszystkie zarzuty w nim podniesione w są trafne. Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł jest niedopuszczalna. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik skarżącej oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na 39.530,64 zł, jednak podana kwota wzbudziła wątpliwości Sądu Apelacyjnego, który dokonując własnego wyliczenia uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. W ocenie Sądu Najwyższego przede wszystkim należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny dokonał wyliczenia teoretycznej różnicy między świadczeniem otrzymywanym przez wnioskodawcę, a ewentualnie dochodzonym, posiłkując się zawartym w skardze kasacyjnej twierdzeniem, że emerytura

wnioskodawcy przy doliczeniu do okresów składkowych i nieskładkowych wcześniejszej pracy w rolnictwie wyniosłaby ok. 60 % podstawy, zamiast obecnie przyjętej podstawy 45,20 %. Uznając, że 60% podstawy wymiaru emerytury stanowi kwota 2.328,60 zł, a wyliczona zaskarżoną decyzją emerytura wynosi 1.754,23 zł, Sąd wyliczył różnicę w wysokości świadczeń na kwotę 574,37 zł., a wartość przedmiotu zaskarżenia na 6.892,44 zł (art. 22 k.p.c.). Tymczasem, jak słusznie podnosi pełnomocnik wnioskodawcy, w piśmie z dnia 18 lutego 2010 r., uzupełniającym brak formalny skargi kasacyjnej, określił on wysokość dochodzonego jednomiesięcznego świadczenia na kwotę 3.294,22 zł a nie jak przyjął Sąd na 2.328,60 zł. Także we wcześniejszej apelacji wnioskodawca wskazywał wartość świadczenia po podwyższeniu na 3.294,22 zł. Różnica liczona od tak wskazywanej kwoty wynosi 1.539,99 zł miesięcznie, co pomnożone przez 12 miesięcy daje kwotę 18.479,88 zł. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego miarodajna jest wyłącznie wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu, co wyklucza dowolność stron przy jej oznaczaniu (por. orzeczenie z 13 czerwca 1997 r., I CKN 46/97, niepublikowane). W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego skargę kasacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 r. nr 12, poz. 294). Z kolei w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, (OSNAPiUS 1999 r. nr 8, poz. 291) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd drugiej instancji nie tylko jest uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia – w razie wątpliwości – wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia. Uprawnienie sądu obejmuje nie tylko skontrolowanie danych składających się na tę wartość, lecz także sposobu jej obliczenia, natomiast nie nakłada powinności jej samodzielnego ustalania. W sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe, zwrócenie się do organu rentowego o ustosunkowanie się do wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia jest uprawnionym sposobem jej weryfikacji.

W aktualnym stanie sprawy brak możliwości stwierdzenia dopuszczalności skargi kasacyjnej, bowiem warunkująca ją wartość przedmiotu zaskarżenia nie

została ani ustalona, ani ewentualnie sprawdzona w sposób odpowiadający przepisom, w związku z czym Sąd Najwyższy, uwzględniając zażalenie, postanowił jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).